

מקור המאמר בזהר פרשת בחקותי דף פה ע"ב

בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, בַּסְּעוּדָה
הַשְּׁנִיָּה כָּתוּב אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל
ה'. עַל ה' וְדַאי. שְׁאוּתָהּ
שְׁעָה נִגְלָה הַעֲתִיק הַקָּדוֹשׁ,
וְכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשִׂמְחָה,
וְהַשְּׁלֵמוֹת וְהַחֲדוּהָ שֶׁל
הַעֲתִיק אָנוּ עוֹשִׂים, וְזוּהִי
סְעוּדָתוֹ וְדַאי.

בַּסְּעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית שֶׁל
שַׁבָּת כָּתוּב וְהֶאֱכִלְתִּיךָ נַחֲלַת
יַעֲקֹב אָבִיךָ. זוּהִי הַסְּעוּדָה
שֶׁל זַעִיר אֲנִפִּין שֶׁהוּא
בְּשִׁלְמוֹת. וְכָל שֵׁשֶׁת הַיָּמִים
מֵאוֹתָהּ שְׁלֵמוֹת מִתְּבָרְכִים.
וְצָרִיךְ אָדָם לְשִׂמְחָה בַּסְּעוּדָתוֹ
וְלִהְיוֹת הַסְּעוּדוֹת הַלְלוּ,
שֶׁהֵן סְעוּדוֹת הָאֱמוּנָה
הַשְּׁלֵמָה שֶׁל זֶרַע קָדוֹשׁ שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, שֶׁהָאֱמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה
הִיא שְׁלֵהֶם וְלֹא שֶׁל עַמִּים
עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים
וּמַזְלוֹת. וּמִשׁוֹם כֵּן אָמַר,
(שְׁמוֹת ל"א) בִּינִי וּבִין בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל.

בֹּא וּרְאֵה, בַּסְּעוּדוֹת הַלְלוּ

נִזְדַּעְצֵים יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְשֶׁהֵם מֵהִיכַל הַמֶּלֶךְ וְשֶׁהֵם בְּנֵי הָאֱמוּנָה, וּמִי שֶׁפּוֹגֵם סְעוּדָה
אֶחָת מֵהֶם, מֵרְאֵה פָּגַם לְמַעַלָּה, וּמֵרְאֵה אֶת עֲצָמוֹ שֶׁאֵינוֹ מִבְּנֵי הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן, שֶׁאֵינוֹ מִבְּנֵי

בְּיוֹמָא דְשַׁבְּתָא, בַּסְּעוּדָתָא תְּנִינָא, כְּתִיב (ישעיה נח)
אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל יי'. עַל יי' וְדַאי. דִּהְיָהוּ
שְׁעָתָא אֲתַגְלִיא עֲתִיקָא קַדִּישָׁא, וְכִלְהוּ עֲלָמִין
בַּחֲדוּתָא, וְשְׁלִימוּ וְחֲדוּתָא דְעֲתִיקָא עַבְדִּינּוּ,
וּסְעוּדָתָא דִּילֵיהּ הוּא וְדַאי.

בַּסְּעוּדָתָא הַלִּיתָא דְשַׁבְּתָא, כְּתִיב וְהֶאֱכִלְתִּיךָ
נַחֲלַת יַעֲקֹב אָבִיךָ. דָּא הִיא סְעוּדָתָא
דְזַעִיר אֲנִפִּין, דִּהְיִי בְשְׁלִימוֹתָא. וְכִלְהוּ שִׁיתָא יוֹמִין,
מֵהֵוּא שְׁלִימוּ מִתְּבָרְכִין. וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְמַחְדֵּי
בַּסְּעוּדָתֵיהּ, וְלֹא שְׁלֵמָא אֵלִין סְעוּדָתִי, דְאֵינוֹן
סְעוּדָתִי מֵהֵימְנוּתָא שְׁלִימָתָא, דְזֶרְעָא קַדִּישָׁא
דְיִשְׂרָאֵל, דִּי מֵהֵימְנוּתָא עֲלָתָהּ, דִּהָא דִּילְהוֹן הִיא,
וְלֹא דְעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת. וּבְגִינֵי
כֵּן אָמַר, (שְׁמוֹת ל"א) בִּינִי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

תָּא חֲזִי, בַּסְּעוּדָתִי אֵלִין, אֲשֶׁתְּמוֹדְעוֹן יִשְׂרָאֵל,
דְאֵינוֹן בְּנֵי מַלְכָּא. דְאֵינוֹן מֵהִיכְלָא
דְמַלְכָּא, דְאֵינוֹן בְּנֵי מֵהֵימְנוּתָא, וּמֵאֵן דְפָגִים
חַד סְעוּדָתָא מִנֵּיהּ, אַחֲזִי פְגִימוֹתָא לְעִילָא,

היכל המלך, ושאינו מזרע קדוש של ישראל, ונותנים עליו חמר של שלשה דברים - דין הגיהנם וכו'.

ובא ראה, בכל שאר הזמנים והחגים צריך אדם לשמח ולשמח את העניים, ואם הוא שמח לבדו ולא נותן לעניים - ענשו רב, שהרי לבדו שמח, ולא נותן שמחה לאחר. עליו כתוב (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם. ואם הוא שמח בשבת, אף על גב שלא נותן לאחר - לא נותנים עליו ענש כבשאר הזמנים והחגים, שכתוב פרש חגיכם. אמר פרש חגיכם, ולא פרש שבתכם. וכתוב (ישעיה א) חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי. ואלו שבת לא אמר.

ומשום כך כתוב ביני ובין בני ישראל. ומשום שכל האמונה נמצאת בשבת, נותנים לאדם נשמה אחרת, נשמה עליונה, נשמה שכל השלמות בה, כדגמת העולם הבא. ומשום כך נקראת שבת. מה זה שבת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם מכל צדדיו.

ואחזי גרמיה דלאו מבני מלכא עלאה הוא, דלאו מבני היכלא דמלכא הוא דלאו מזרעא קדישא דישראל הוא. ויהבין עליה חומרא דתלת מלין, דינא דגיהנם וגו'.

ותא חזי, בכלהו שאר זמנין וחגיגין, פעי בר נש לחדי, ולמחדי למספני. ואי הוא חדי בלחודוי, ולא יהיב למספני, עונשיה סגני, דהא בלחודוי חדי, ולא יהיב חדו לאחרא. עליה פתיב, (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם. ואי איהו בשבתא חדי, אף על גב דלא יהיב לאחרא, לא יהבין עליה עונשא, כשאר זמנין וחגיגין, דכתוב פרש חגיכם. פרש חגיכם קאמר, ולא פרש שבתכם. וכתוב (ישעיה א) חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי. ואלו שבת לא קאמר.

ובגיני כך פתיב, ביני ובין בני ישראל. ומשום דכל מהימנותא אשתכח בשבתא, יהבין ליה לבר נש נשמתא אחרא, נשמתא עלאה, נשמתא דכל שלימו בה, כדוגמא דעלמא דאתי. ובגיני כך אקרי שבת. מהו שבת. שמא דקודשא בריך הוא. שמא דאיהו שלים מכל סטרוי.

מה זה שבת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם

נערך ונסדר על ידי "מפעל הזוהר העולמי" לקירוב הגאולה ברחמים. - דפי "חק לישראל היומי" ניתן לקבל בחינם לזיכוי הרבים בלבד. טל': 054-8436784 או אצל מלכות דוד רחוב השומר 74 ב"ב

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדַאי כַּךְ הוּא. וְוִי לִיָּה לְבַר נָשׁ,
 דְּלֹא אֲשָׁלִים חֲדוּתָא דְּמַלְכָּא קַדִּישָׁא. וּמֵאֵן
 חֲדוּתָא דִּילִיָּה. אֲלֵיִן תְּלִת סְעוּדָתִי מְהִימְנוּתָא.
 סְעוּדָתִי דְּאַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב כְּלִילָן בְּהוּ. וְכִלְהוּ
 חֲדוּ עַל חֲדוּ מְהִימְנוּתָא שְׁלִימוּתָא, מִכָּל סְטְרוּי.

תָּאנָא, בְּהֵדִין יוֹמָא מִתְעַטְרָן אַבְהוֹן, וְכָל בְּנֵין
 יִנְקִין, מַה דְּלָאוּ הָכִי בְּכָל שְׂאֵר חֲגִין
 וְזַמְנֵין. בְּהֵדִין יוֹמָא, חִיבֵיָּא דִּגְיָהָנָם גַּיְיַחִין. בְּהֵדִין
 יוֹמָא, כָּל דִּינֵין אֶתְכַפִּיין, וְלֹא מִתְעַרִין בְּעַלְמָא.
 בְּהֵדִין יוֹמָא אֲוֵרִיתָא מִתְעַטְרָא בְּעַטְרֵין שְׁלִימֵין.
 הֵזֶה כָּל הַדִּינִים נְכֻפִים וְלֹא מִתְעוֹרְרִים בְּעוֹלָם. בִּיּוֹם הַזֶּה הַתּוֹרָה מִתְעַטְרַת בְּעַטְרוֹת שְׁלֵמוֹת.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדַאי כַּךְ הוּא.
 אוֹי לְאָדָם שְׁלֹא מְשָׁלִים אֶת
 שְׂמִיחָה הַמְּלִךְ הַקְּדוֹשׁ. וּמַהִי
 שְׂמִיחָתוֹ? אֵלּוּ שְׁלֹשׁ הַסְּעוּדוֹת
 שֶׁל הָאֱמוּנָה, סְעוּדוֹת
 שְׂאֵבְרָהֶם יִצְחָק וְיַעֲקֹב
 כְּלוּלִים בָּהֶם, וְכֻלָּם שְׂמִיחָה
 עַל שְׂמִיחָה, אֱמוּנָה שְׁלֵמָה
 מִכָּל צְדָדֵיו.

שְׁנֵינּוּ, בִּיּוֹם הַזֶּה מִתְעַטְרִים
 הָאֲבוֹת, וְכָל הַבְּנִים יוֹנְקִים,
 מַה שְׂאֵין כֹּן בְּכָל שְׂאֵר
 הַחֲגִים וְהַזְּמַנִּים. בִּיּוֹם הַזֶּה
 רְשָׁעֵי הַגִּיָּהָנָם נָחִים. בִּיּוֹם
 הַזֶּה כָּל הַדִּינִים נְכֻפִים וְלֹא מִתְעוֹרְרִים בְּעוֹלָם. בִּיּוֹם הַזֶּה הַתּוֹרָה מִתְעַטְרַת בְּעַטְרוֹת שְׁלֵמוֹת.

סֵפֶר אוֹר הַזֶּהָר (עמוד 272)

ד) כְּשִׁלּוּמֵדִים נִגְלָה דְּתוֹרָה, אֲנִי מְדַבְּרִים עִם נִשְׁמַת וּפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה

הַנִּסְתָּרָת לְהַשֵּׁם אֱלֹקֵינוּ וְהַנְּגִלַת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד עוֹלָם לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת, וְצָרִיךְ
 לְהִבִּין, מַהוּ הַרְבּוּי בַּתְּבַת כָּל דְּבָרֵי וּגו'. אִךְ שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ נָתַן לָנוּ לְלַמֵּד הַנְּגִלָה שֶׁל הַתּוֹרָה, וְצָרִיךְ
 שֶׁתִּדְעַ, לְמַשָּׁל, כְּשֶׁאֲתָה מְדַבֵּר עִם אָדָם אֶחָד, עִם מִי אֲתָה מְדַבֵּר, הֲלֹא עִם נִשְׁמַתוֹ וְחַיּוּתוֹ, וְהֲרֹאֲיָה,
 שְׁבַצָּאֵת נִפְשׁוֹ כִּי מַת, וְדַאי לֹא תִדְבֵּר עִמוֹ, כִּי כְּשֶׁאֲנִי לּוֹמְדִים הַתּוֹרָה הַנְּגִלַת צָרִיךְ שֶׁנִּדְעַ שְׂאֵנִי
 מְדַבְּרִים עִם הַנִּשְׁמוֹת וְהַחַיּוֹת שֶׁל הַנְּגִלָה שֶׁהוּא הַנִּסְתָּר דִּהֵינּוּ מֵהוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ נִשְׁמָה
 לְנִשְׁמוֹת, וְהוּא יִתְבָּרַךְ הַחַיּוֹת שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת, כְּמֵאֵמֶר חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָה (אָבוֹת פְּרָק ג') הֵן
 הֵן גּוֹפֵי תּוֹרָה שֶׁל הַתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב וְשֶׁבַעַל פֶּה, וְכָל הַמַּצּוֹת הַנְּגִלוֹת הֵן הֵמָּה הַגּוֹף שֶׁל הַתּוֹרָה, וּמִכִּרְחַ
 לְחַיּוֹת בְּהֵן הַחַיּוֹת וְהַפְּנִימִיּוֹת, דִּהֵינּוּ הַרְזִין דְּאוֹרִיתָא שֶׁהוּא מֵהוּתוֹ יִתְבָּרַךְ כְּנֹזֵכַר לְעִיל, וְצָרִיךְ לִיַּחַד
 הַגּוֹף עִם הַנִּשְׁמָה אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת, דִּהֵינּוּ שְׁצָרִיךְ לִיַּחַד הַגּוֹף עִם הַנִּשְׁמָה שֶׁהֵם הַרְזִין
 דְּאוֹרִיתָא וְכו'.

וְכֵן בְּמַצָּוָה צְרִיכִים אֲנַחְנוּ לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה הַמַּצָּוָה שֶׁהוּא הַנְּגִלָה, וְהַנִּסְתָּר דִּהֵינּוּ הַסּוּד שֶׁל הַמַּצָּוָה הַיָּא
 הַנִּשְׁמָה וְהַחַיּוֹת שְׁלָה שֶׁהוּא מֵהוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְלִכֵּן כְּשֶׁעוֹשֶׂה בְּלֹא כּוֹנֵן הוּא כְּגוֹף בְּלֹא נִשְׁמָה, כִּי
 מַעֲשֵׂה הַמַּצָּוָה הוּא הַגּוֹף, וְהַכּוֹנֵן שֶׁהוּא הַסּוּד הוּא הַנִּשְׁמָה וְהַחַיּוֹת שֶׁל הַמַּצָּוָה, וְצָרִיךְ לִיַּחַד הַגּוֹף
 עִם הַנִּשְׁמָה, וְזֶה נִקְרָא יַחַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתֵיהּ, שְׁמִיַּחַד הַמַּעֲשֵׂה שֶׁהוּא הַגּוֹף עִם הַנִּשְׁמָה
 וְהַחַיּוֹת שֶׁהוּא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרוּךְ הוּא בְּעַצְמוֹ וְנַעֲשֵׂה יַחַד בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כּו'.

(מֵאוֹר עֵינַיִם לְהַרְבֵּי הַקְּדוּשָׁה רַבִּינוּ מִנְחֵם נַחֲוִים מִפִּי שְׁרֵנוּבִיל זְכוּתוֹ יְגוּ עֵלֵינוּ אֱמוּן, פְּרִשְׁת בְּהַעֲלֵתָךְ)

ה) עַל יְדֵי סוּד הַתּוֹרָה יִדַע לְהַבְחִין בֵּין אִסוּר לְהֵתֵר

וּמֵאֵן דְּמִנְעַ רְזֵא דְעַקְרָא דְתֵרֵי תוֹרוֹת, כְּאֵלוּ אֲהֵרֵר עֲלֵמָא לְתַהוּ וְבַהוּ. (תְּקוּנַי זֶהָר תְּקוּן י"ט – דָּף ל"ח.)
 כָּל אֵלוּ הַנִּרְמְזִים הֵיָה עַל פִּי הַקְּבִלָה וְרִזִין דְּאוֹרִיתָא, וְזֶהוּ עַקְרָה שֶׁל תּוֹרָה, וְלִפִּי הַסּוּד שֶׁהִיָה מְקַבֵּל
 בִּידְעֵת הַתְּנָאִים וְהָאֱמוּרָאִים, כֵּן חִבְרוּ הַשְּׁתֵי תוֹרוֹת לְהַדְרִי, דָּאֵם לֹא כֵן יְכוּלִין לְהַפְּךָ הַכָּל.

(סֵפֶר הַקְּנֵה, הוֹבָא בְּאוֹר יִשְׂרָאֵל לְהַמְגִיד הַקְּדוּשָׁה מִקְּאוּנִין זְכוּתוֹ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא עַל הַתְּקוּנִים שֵׁם)

ספר אור הזוהר (עמוד 272)

יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים (בראשית א ז), הכא רזא לאתעסקא באורייתא דבעל פה, ולאפרשא בין אסור והתר כו'.

(תקוני זחר תקון מ' - דף פ.)

פרוש, כי על ידי סוד ורזא דתורה יודע לחבר תורה שבפעל פה עם תורה שבכתב, להפריש בין אסור להתר, וכמו שכתוב בספר הקנה, דמי שרוצה להיות מורה הוראה בתורה צריך לידע בסוד התורה למה זה כשר וזה פסול. וזה שכתוב בזהר: כל תלמודא דלהון, על רזין דאורייתא סדרו ליה. כמו שכתוב בקנה, ועל ידו מפרשים הלמוד בגמרא כו', כי כל ההתר הוא מצד הרחמים, וכל אסור הוא מצד הדין.

כבר נודע אשר מארי דתלמודא סדרו דבריהם על רזין דאורייתא, והראשונים העלימו דבריהם.

(פרי קדש הלולים דף ב.)

ו) אי אפשר לבוא לידיעת הבורא בלי חכמת הקבלה

ואתה שלמה בני דע את אלהי אביך ועבדהו בלב שלם.

אי בר נש לא אשתמודע ההוא דיהיב ליה אורייתא, ומני ליה לנטרא לה, איך דחיל מגיה ועביד פקודיו.

(תקוני זחר בהקדמה דף ו.)

לית סכלתנו לאשתמודע בשכינתא כאלין מארי קבלה.

(תקוני זחר בהקדמה דף א' עמוד ב')

- פרק ח -

סגלת ספר הזוהר

א) הזוהר מקור לכל ספרי היראים

ספר הזוהר בו דבוק נפשי עד אשר בשכבי ובקומי בו נקשרתי, לא נח ולא שקט לפני, כי באמת הספר הלזה ידוע ומפרסם סגלת עסקו בו, והוא מקור לכל ספרי יראים, וממנו נובעים כל המוסרים ואהבת השם התמימה וכו'.

(מתוך מכתב בעל עמרת צבי לרבו הרב אברהם יהושע העשיל מאפטא זכר צדיק וקדוש לברכה)

ב) ראוי ללמד הזוהר והתקונים עם תינוקות בני תשע, כדי שיראתם תהיה קודמת לחכמתם לו עמי שומע לי, בדור הרע הזה שהמינות גובר היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר והתקונים להגות בה, והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו ויתקיים. (נוצר חסד על מסכת אבות פרק ד' משנה כ')

ג) קריאת הזוהר, אף על פי דלא ידע מאי קאמר, הוא תקון לשכינה הקדושה ולנשמתו צריך לקרות בספר הזוהר וכו' אף על גב דלא ידע מאי קאמר, כי תקון גדול ועצום מאד למטרונייתא ולנשמתו בנודע מכמה טעמים.

(תקון ליל שבועות להרב רבינו משה זכותא בסוף ספר טוב הארץ למורינו הרב נתן שפירא)

ד) הלומד זוהר, אף על פי שאינו מבינו, הקדוש ברוך הוא מתקן דבריו - תושיע הוי"ה עם השתי התבות ושתי הכוללים, בגימטריא 'זה"ר תקוני'ם

הלומד הזוהר, אפלו אינו יודע ואינו מבין מה שמוציא מפיו, הקדוש ברוך הוא מתקן דבריו. וכך אמרו קמאי וסמכוהו אקרא ודגלו עלי אהבה, אל תקרי ודגלו אלא ודלוגו. ועין בהרב חיד"א בקונטרס טוב עין בשם ה"א ז"א וכו'.

ולפי זה יתפרש לרמז לו, דאף על גב שאדם הוא בבהמה ואינו יודע לקרות, עם כל זה משמיא יכפלו לו שברו. ויש רמז בפסוק (תהלים לו ז) 'אדם ובהמה תושיע הוי"ה', דתבות 'תושיע הוי"ה' עם התבות ושתי כוללים של תבות יעלו במספר תבות 'זה"ר תקוני'ם' בדקדוק צ"ח.

(הקדמת המוציאים לאור ספר התקונים דפוס ליוורנו)

ה) ללמד זוהר ותקונים או זוהר חדש קדם התפלה

קדם התפלה למעט בדבור כל מה דאפשר, וללמד איזה ענין בזהר הקדוש או בתקונים או בזהר חדש.

(סדר היום ואזהרות הקדש בספר בית אהרן)

ו) זוהר הכנה לתפלה

הבעל שם טוב צוה לאנשיו שקדם כל תפלה ללמוד מאמר זוהר ותקונים.

(לקוטי תורה (טשרנוביל) הדרכה ז', דף ט' טור ג')